Ἡ τοῦ στόματός σου ἀλήθεια τήν Μεσσηνίαν φωτίζει

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΧΑΜΑΡΓΙΑ,
ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (13-11-2026)
(ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ)

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἀδελφοὶ Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Ἄρχοντες τοῦ τόπου τούτου,

Περιούσιε Λαὲ τοῦ Θεοῦ,

Τιμῶντας σήμερα ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννη μᾶς προβάλλει τὸν βίο, τὴν θεολογική του διδασκαλία, τὸ κολοσσιαῖο συγγραφικό του ἔργο -ἑρμηνευτικὸ καὶ κηρυκτικό-, τὴν εὐαγγελική του φιλανθρωπία καὶ τὴν σπάνια ὀργάνωση τῆς ἱεραποστολῆς του.

Γνήσιος μαθητὴς καὶ μιμητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Χρυσόστομος διασώζει στὴν ζωή του μία μικρογραφία τῆς ζωῆς Ἐκείνου. Ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὑπῆρξε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον», ἔτσι καὶ ὁ Ἰωάννης. Ἀγαπήθηκε σφοδρά, ἀλλὰ καὶ μισήθηκε παράφορα. Ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε θαυμαστής, σ᾽ ὅλη του τὴν ζωὴ περιέφερε τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάσταση, τὸν σταυρὸ καὶ τὴν δόξα. Μία σειρά ἀντιθέσεων χαρακτηρίζει τὸν βίο του: Δύναμη καὶ ἀσθένεια, ἀναγνώριση καὶ παραγκωνισμὸς, δόξα καὶ καταφρόνια, καταξίωση καὶ διωγμός. Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ δύναμη, ἡ ὁποία συνέθετε τὶς μεγάλες αὐτὲς ἀντιθέσεις; Ἡ δοξολογικ προσευχή του!

Πολὺ πρὶν τὸν ἀνεβάσει στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ, εἶχε διαλέξει γιὰ τὸν ἑαυτόν του τὸν θρόνο τοῦ Σταυροῦ, γνωρίζοντας ὅτι αὐτός εἶναι ἡ δόξα τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτὸ μποροῦσε σ᾽ ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ τὶς δοκιμασίες νὰ ἐπαναλαμβάνει μὲ ἐμπιστοσύνη: «**Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!**».

Μὲ αὐτὸν τὸν γλυκύτατο ἐπίλογο, ὡς ἄλλο "Τετέλεσται" ἔκλεισε τὴν πολυβασανισμένη καὶ πολυώδυνη ἐπίγεια ζωή του, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στὶς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 407 μ.Χ., ἐνῶ μεταγενέστερα ἡ Ἐκκλησία μετέφερε τὴ μνήμη του κατὰ τὴν 13η Νοεμβρίου ἐ.ἔ., ἡμερομηνία κατὰ τὴν ὁποίαν, στὸν βίο τοῦ ἱεροῦ Πατρὸς, μαρτυρεῖται ἡ ἐπάνοδός του στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὴν ἐξορία, κατὰ τὴν πληροφορία τοῦ Συμεῶν τοῦ Μεταφραστῆ[1].

«**Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!**» Ἕνα μήνυμα μὲ διαχρονικότητα, μὲ ἐπικαιρότητα καὶ δύναμη. Ὅταν δοξάζεις τὸν Θεὸ, ὅλα γίνονται ἔνδοξα καὶ ἱερά. Ζῆς τὴν χαρά, ὄχι μόνο στὰ εὐχάριστα ἀλλὰ καὶ στὶς θλίψεις. Νιώθεις ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο τὴν ὑγεία ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρρώστια. Βλέπεις τὴν ἀγάπη του στὴν ἐπιτυχία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀποτυχία δὲν δυσκολεύεσαι νὰ διακρίνεις τὸ θεῖο σχέδιό του. Δοξάζοντας τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα, ἔχεις τὴν δύναμη καὶ σ᾽ αὐτὸν τὸν θάνατο νὰ ἀνιχνεύεις τὴν γλυκύτητα τῆς ζωῆς καί ν᾽ ἀντλεῖς ἔτσι τὴν μεγαλύτερη χαρά, αὐτὴν πού ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο.

Δόξα τῷ Θεῷ! Μιὰ προσευχή, ἡ ὁποία ἐκφράζει εἰλικρινῆ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, ἀνεπιφύλακτη ἐναπόθεση στὰ πατρικά του χέρια, καὶ ἀποπνέει ἄρωμα ἁγιότητος.

«**Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν**». Ὁ Χρυσόστομος ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συχνὴ προφορικὴ χρήση αὐτῆς τῆς δοξολογικῆς φράσης, τὴν ἀναφέρει στὴν ΡΓ' (103) ἐπιστολή του πρὸς τὸν Παιάνιο: "*Σφόδρα με ἀνεπτέρωσας, καὶ σκιρτᾷν ἐποίησας, ὅτι, τὰ λυπηρὰ ἀπαγγείλας, ἐπέθηκας τὸ ῥῆμα, ὃ πᾶσι τοῖς συμβαίνουσιν ἐπιλέγειν χρὴ, εἰπών·*

[1] Συμεὼν Μεταφραστή, Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, PG 114, 1173

Δόξα δὴ τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα. Τοῦτο τὸ ῥῆμα καιρία τῷ διαβόλῳ πληγή· τοῦτο μεγίστη τῷ λέγοντι ἐν παντὶ κινδύνῳ ἀσφαλείας καὶ ἡδονῆς ὑπόθεσις. Ἅμα τε γάρ τις ἐφθέγξατο τοῦτο, καὶ σκεδάννυται εὐθέως τῆς ἀθυμίας τὸ νέφος. Μὴ δὴ παύσῃ τοῦτό τε λέγων, καὶ τοὺς ἄλλους παιδεύων.[2]*"*

«Μοῦ ἀναπτέρωσες πολὺ τὸ κουράγιο καὶ μὲ ἔκανες νὰ σκιρτῶ ἀπὸ χαρὰ γιατί, ἀφοῦ μοῦ ἀνήγγειλες τὰ δυσάρεστα, πρόσθεσες τὴν φράση ποὺ πρέπει νά λέμε σὲ ὅλα ὅσα συμβαίνουν: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Αὐτὸς ὁ λόγος εἶναι καίρια πληγή στὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ μεγάλη ἀσφάλεια σὲ ὅποιον τὸ λέει ὅταν εὑρίσκεται σὲ κίνδυνο. Μόλις κάποιος πεῖ αὐτὸν τὸν λόγο ἀμέσως ἐξαφανίζεται τὸ νέφος τῆς στενοχώριας. Μὴν σταματᾶς νὰ προφέρεις τοῦτον καὶ νὰ τὸν διδάσκεις καὶ στοὺς ἄλλους».

Καὶ ἂν ἀκολουθήσουμε τὴν προτροπὴ αὐτή τοῦ Χρυσορρήμονος πατρός, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι εὔκολα λέμε «δόξα τῷ Θεῷ» ὅταν ὅλα πηγαίνουν ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦμε, δηλαδή ὅταν ἔχουμε ὑγεία, ὅταν ἡ οἰκογένειά μας χαίρεται, ὅταν ὁ κόπος μας καρποφορεῖ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀγαποῦν καὶ μᾶς καταλαβαίνουν. Τότε ἡ εὐχαριστία ἀναβλύζει αὐθόρμητα.

Τί συμβαίνει ὅμως ὅταν τὰ σχέδιά μας ἀνατρέπονται;

Ἐκεῖ ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου μᾶς καλεῖ σὲ μιὰ βαθύτερη σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ σὲ ἕνα ἄνοιγμα ἐμπιστοσύνης πρὸς Αὐτόν. Δοξάζοντας τὸν Θεὸ μέσα στὴν δοκιμασία, ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ ἀγάπη Του ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς περιβάλλει, ἀκόμη κι ὅταν ἐμεῖς δυσκολευόμαστε νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε. Πιστεύουμε ὅτι ἡ ζωή μας παραμένει πολύτιμη ἐνώπιόν Του, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχει χάσει τὰ στηρίγματά της.

Μετὰ τὸ «Δόξα τῷ Θεῷ», ἡ λέξη «πάντων» εἶναι ἴσως ἡ δυσκολότερη λέξη αὐτοῦ τοῦ ρητοῦ. Θὰ θέλαμε κάποτε νὰ

[2] Ἰω. Χρυσοστόμου, Ργ' Επιστολή Παιανίῳ, Ε.Π.Ε. Τόμος ΛΖ'

ἐπιλέγουμε τὶς περιστάσεις τῆς εὐχαριστίας μας· νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ μόνο ὅταν ἡ ζωὴ ἐπιβεβαιώνει τὶς προσδοκίες μας.

Πόσα δῶρα ὅμως τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ προσπερνοῦμε καθημερινά, ἐπειδὴ τὰ θεωροῦμε αὐτονόητα; Συνήθως ἀντιλαμβανόμαστε τὴν ἀξία τους ὅταν τὰ στερηθοῦμε. Ὁ εὐγνώμων ἄνθρωπος μαθαίνει νὰ τὰ ἀναγνωρίζει ὅσο τὰ ἔχει καὶ νὰ τὰ μοιράζεται.

Αὐτὴ ἡ εὐχαριστιακὴ στάση βιώνεται στὴν ἐκκλησιαστική μας ζωή. Στὴν Θεία Λειτουργία ἀκοῦμε τὴν προτροπή: «Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ» καὶ ἐκεί γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀναφωνήσουμε τὸ **«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».**

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία καί Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ἀναφωνεῖ **«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν»**, καὶ ὄχι ἀδίκως.

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!» Ἀναφωνεῖ ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία ὁδηγούμενη ἀπὸ τὸν, εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ ἱστάμενον Ἐπίσκοπόν της, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ἀγκυλώσεις, πορεύεται πρὸς τὸ "αὔριο" μὲ ὁδηγὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση καὶ ὄχι ἐγκλωβισμένος στὸ "χθές".

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο ποὺ καλλιεργεῖ στὸν κλῆρο καὶ τὸν λαὸ τὴν ἁπλότητα, ἀπαγκιστρωμένος ἀπὸ βυζαντινισμοὺς καὶ μιὰ "δῆθεν" μεγαλοπρέπεια.

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τὸν Καθηγητὴ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης ποὺ στηρίζεται στὴ Δόγματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δὲν ἐπιδεικνύει τὸν δογματισμό.

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τὸ ἐπίλεκτο μέλος τῆς Ἱεραρχίας, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἐκκλησία σὲ διαλόγους μὲ τὰ ἄλλα Δόγματα καὶ ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας.

«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ταπεινὸ Λειτουργὸ τῶν Μυστηρίων.

«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τοὺς 45 νέους κληρικοὺς ποὺ εἰσήχθησαν κατὰ τὴν εἰκοσαετία αὐτὴν στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!» Γιὰ τὸν Πατέρα ποὺ τοῦ ἐκφράζουν εὐγνωμοσύνη οἱ πλέον τῶν 120 φοιτητῶν οἱ ὁποῖοι ἔχουν λάβει μέχρι στιγμῆς Ὑποτροφίες ἀπὸ τὸ Ταμεῖο Ἀπόρων Μεσσηνίων Φοιτητῶν καὶ οἱ πλέον τῶν 350 ποὺ λαμβάνουν ἔκτακτα ἐπιδόματα.

«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!» Ἀναφωνοῦν οἱ πλέον τῶν 200 τρόφιμοι τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων καὶ τοῦ Ἀλεξανδρακείου Γηροκομείου, γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο ποὺ ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ δύσκολα "βάζει πλάτη".

«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!» Ἀναφωνοῦν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Παπαδοπουλείου Παιδικοῦ Σταθμοῦ, τὰ ὁποῖα, μετὰ τὴν μητρικὴ ἀγκαλιά, βρίσκουν θαλπωρὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας,

Κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα τῆς τιμῆς καὶ μνήμης τοῦ πάτρωνος Ἁγίου σας καὶ τῆς ὀνοματικῆς σας ἑορτῆς θὰ μπορούσαμε, ὅλοι μαζί, Κλῆρος καὶ Λαός, νὰ ἀναφωνοῦμε συνεχῶς **«Δόξα τῷ Θεῶ πάντων ἕνεκεν!»** ἢ **«Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος»,** ὅμως ἐπιτρέψτε μας ἀντὶ ἄλλης ρήσεως ἢ εὐχῆς νὰ Σᾶς ἐκφράσουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι, στοὺς δύσκολους αὐτοὺς καιροὺς τῆς ἀμφισβήτησης καὶ τοῦ συμφέροντος, Ἐσεῖς μπορεῖτε καὶ ἐπιτυγχάνετε νὰ διασώζετε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἔννοια τοῦ "πατέρα", γι' αὐτό Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ ἀναβοῶμεν :

"Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσός ἐκλάμπουσα ὀρθοτομουμένη ἀλήθεια, τήν Μεσσηνίαν φωτίζει καὶ ἡμᾶς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης διδάσκει".

Ἔτη πολλά Σεβασμιώτατε.